

Een handvol liefdesverhalen

Ismene Krishnadath

Publishing Services Suriname

Fragment uit Ismene Krishnadath & Reinier Asmoredjo, *Een handvol liefdesverhalen*, Publishing Services Suriname, 2011.

Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.

‘We hebben hem niet gevonden,’ zei Narayan.

Sonya zei niets. ‘Hij heeft genoeg van me. Hij wil weer de zee op,’ dacht ze.

Omdat Sonya niet reageerde, zweeg Narayan ook verder. Hij liet het donker over zich komen.

‘Ik moet haar loslaten,’ dacht hij. ‘Ze weet nu hoe ze zich moet redden. Ze heeft mij niet meer nodig.’

Hij stond op om de kokolampu aan te maken. Zij schoof wat bladeren bij elkaar om de muskieten uit te roken. Ze spraken niet, elk was bezig met de eigen gedachten, bang om de waarheid te vragen.

Net toen Narayan opstond om de hangmatten te binden, zagen ze een man met een lamp in zijn hand vanuit het donker op hun afdakje afkomen. ‘Ik kom met de genade van Bhagwan,’ groette hij. ‘Mijn naam is Anand Koebiere.’

Sonya ging staan. Hij tilde de lamp hoger zodat ze zijn gezicht beter kon zien.

‘Ben jij het Anand?’ Sonya hield haar adem in. Ze kende hem. Hij was van Jalapur. Hij was een van de mannen die samen met Ram was verdwenen.

‘Ja Sonya, ik ben het. Anand Koebiere van Jalapur, uit Bengalen. Ik hoorde van de mensen van plantage dat er mensen waren die zochten naar Ram Soenderpersad uit Jalapur, Bengalen. Ik heb de hele dag gelopen om hier te komen. Ik vroeg me af wie dat kon zijn.’

Ze nodigde hem uit te gaan zitten, stelde hem

voor aan Narayan, zette drinken en eten voor hem, voordat ze de vraag stelde die ze direct al had willen uitschreeuwen. 'Weet jij waar Ram is?' Anand dronk zijn beker leeg en veegde zijn mond schoon. Hij stond op.

'Ja Sonya. Ik weet waar hij is. Morgen, morgen. Maak je klaar. Ik kom je halen. Dan ga ik je wijzen waar hij is.' Hij pakte zijn lamp op en verdween in de nacht.

Ze sliep niet. Met haar kleren aan bleef ze op haar bankje voor de tent zitten wachten tot de zon opkwam, wachten tot Anand haar kwam halen. Ook Narayan deed geen oog dicht. Rusteloos keerde hij zich in zijn hangmat om en om. Wat zou de dag van morgen brengen?

Narayan liep achter ze aan. Sonya leek hem vergeten. Ook Anand had geen aandacht aan hem besteed. Een jaar had hij met deze vrouw gezocht naar haar man. Nu hij zo dichtbij leek, mocht hij het moment niet missen.

'Ik moet je iets vertellen,' zei Anand. 'Dit land is anders dan Bharat. Je zal het zelf gemerkt hebben. Veel dingen doen die mensen hier anders dan wij van India.'

Sonya keek hem vragend aan. Waar had hij het over? Ze wilde Ram zien.

‘In India verbranden we onze doden,’ ging Anand dwingend verder. ‘Hier doen ze dat niet. Het lijk gaat in een gat in de grond.’

Hij stopte. Rechts van de weg was een veld met vreemde witte planken in de grond.

‘In India verstrooien we de as. Hier planten ze een kruis op de plaats waar het lijk begraven ligt.’ Hij bracht haar naar het achterste deel van het veld.

‘Hier.’ Anand legde zijn hand op een van de wit geverfde planken. ‘Het leven op de plantage is hard. Ram voelde zich bedrogen. Van het loon dat we krijgen, kunnen we nauwelijks iets sparen, laat staan rijk worden. Hij miste India, onze Bharat. Hij miste jou. Hij dronk om te vergeten. Toen zijn contracttijd voorbij was, niet zo lang geleden, hebben we hem dood gevonden in een van de afwateringskanalen in het veld.’

Zijn vingers volgden de zwarte letters die duidelijk afstaken tegen het witgeverfde hout. Moeizaam spelde Anand de letters: *Sansaar Soenderpersad*.

‘Daarom heb je Ram nooit gevonden. Toen we op op de plantage aankwamen, bleken er acht mannen te zijn die Ram heetten. De beheerder kon ze niet uit elkaar halen. Ze moesten een andere naam kiezen. Ram koos Sansaar. Omdat hij zoveel dronk noemden ze hem Sopi Sansaar. De meeste mensen dachten dat Sansaar zijn familienaam

was.’ Verlegen keek Anand naar de grond. Sonya stond wezenloos naast het kruis. Ze wist niet wat te zeggen. Haar zoektocht was voor niets geweest. Ze zou Ram nooit meer zien. Nooit zou ze de rinkelarmbanden die hij haar had beloofd om haar polsen schuiven.

Anand raakte voorzichtig haar arm aan.

‘Sonya?’

‘Ká hai, bhái?’

‘De plantagewerkers die niet teruggaan naar India hebben recht op een stukje van het land van Shri Ram. Ram is niet teruggegaan. Jij bent zijn vrouw. Al kan hij de grond niet meer krijgen, dan moet jij het krijgen. Laat me je brengen naar de sahibs van het land, laten ze het voor je regelen.’

Zo gebeurde het dat Sonya een stukje grond kreeg in het land van Shri Ram. Al die tijd bleef Narayan met haar. Ze spraken niet veel, die dagen nadat ze het graf van Ram hadden bezocht. Als ze haar perceel heeft, zal ik gaan, zei hij tegen zichzelf. Dan heb ik gedaan wat ik kon, en zal ze zichzelf wel verder redden.

Sonya merkte dat Narayan stiller was dan anders. Ze realiseerde zich dat ze aan het eind van hun zoektocht waren gekomen. Dan zou hij teruggaan naar zee. Zo hadden ze afgesproken. Ze probeerde er niet aan te denken. Automatisch bakte ze haar phulauri’s en bara’s en hielp de klanten die lek-

kers bij haar kwamen kopen tot de dag dat ze hoorde dat het verzoek was goedgekeurd. Anand kwam haar zien op de dag dat ze haar spullen naar het land bracht. Blij stond ze met hem in het midden van het nog onontgonnen land. 'Hier ga ik mijn huisje bouwen.' Enthousiast brak ze een tak van de wildgroeïende busi busi.

Ze letten niet op Narayan, die stil zijn tassen pakte en de weg naar de haven begon te zoeken. Pas toen hij bijna uit zicht was, viel het Sonya op dat hij er niet meer was.

Ze liet de tak vallen.

'Narayan!' Ze rende achter hem aan. 'Narayan!' Hij keerde zich om, zag haar komen, liet zijn tassen vallen en opende zijn armen.

'Blijf Narayan, blijf met me.'

'Sonya, Sonya, niets liever.'

'Ik dacht dat je terug wilde naar de zee. Dat je genoeg met me had gezworven.'

'Ik dacht dat jij me niet meer wilde. Nu je grond hebt en je huisje gaat bouwen.'

'Ach, Narayan, het is onze grond en het wordt ons huisje.'

Zo gebeurde het. Ze leefden lang en gelukkig. Ze kregen tien kinderen, drieënvijftig kleinkinderen en tweehonderdvierendertig achterklein-

kinderen en die kregen weer kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen en als je vandaag de dag goed om je heen kijkt in het land van Shri Ram, zal je overal de nakomelingen van Sonya en Narayan ontdekken.